

Nr 1085

Av herr **Wennerfors**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 66, angående vidareutbildning av sjuksköterskor m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition 1968: 66 redogöres ingående för den oklarhet som råder beträffande arbetslagets lämpliga sammansättning på operationsavdelningar.

Den av utredningen (SOU 1966: 73) redovisade uppfattningen — som grundar sig på vad som från huvudmannahåll anförts — ”att personalorganisationen inom en operationsavdelning på längre sikt bör bygga på operationssköterskor . . .” har uppenbarligen icke från Landstingsförbundets och Stadsförbundets sida inneburit ett ställningstagande i annat avseende än att personal på denna nivå vid operationsavdelning bör ha kunskaper såväl i egentlig operationssjukvård som i anestesiarbete. Under de mer än fyra år som operationsassistenter funnits i arbete på olika typer av operationsavdelningar, har deras tekniska kunnande vunnit allmän uppskattning. Inom ramen för nuvarande två-åriga kursplan har bl. a. i Falun en månads anesthesiutbildning kunnat inrymmas, i andra fall har inskolning skett på arbetsplatsen, och därför nyttiggöres en betydande grupp assistenter i praktiken både i huvuduppgiften instrumentering och i anestesiarbete. Upprepade framställningar om en förlängd kursplan omfattande totalt fem terminer — i likhet med vad som nu allmänt tillämpas för röntgen- och radioterapiassistentutbildningen — har till skolöverstyrelsen och berörda myndigheter gjorts av assistenternas fackliga organisation och elevförbund alltsedan år 1965. Därvid skulle utrymme beredas för en fördjupad utbildning i anestesiarbete samt arbetsledning och administration. Den bland assistenterna och assistenteleverna vid flerfaldiga tillfällen manifesterade hundraprocentiga uppslutningen kring en sådan linje torde kunna tillmätas lika stor vikt som det av utredningen redovisade 17,2 % positiva enkätsvaret bland tillfrågade sjuksköterskeelever i fråga om vidareutbildning i operationssjukvård.

Det synes därför förvånande att departementschefen icke berör den kompletterande utbildningen för operationsassistenterna (s. 78) som förordats av utredningen. Bästa möjlighet för huvudmännen och berörda myndigheter att nå en entydigare bedömning av lämplig personalorganisation inom operationsavdelningarna torde åstadkommas om en vidareutbildning i form av en femte termin, med huvudvikt lagd på anesthesiologi, kunde erbjudas i första hand redan färdigutbildade operationsassistenter. Ett mera planmässigt inarbetande av kompletteringsutbildningen i en femterminers

kursplan kan sedermera visa sig lämplig. En önskad samordning av assistent- och sjuksköterskeutbildningen kunde i sådant fall anordnas på liknande sätt som anvisats för sjuksköterskor med önskan om utbildning för röntgenarbete. Assistentutbildningens värde som lämplig vidareutbildningsväg för personal med tidigare sjukvårdserfarenhet samt för försvarets behov av kvalificerade medicinaltekniker bör också beaktas.

Mot bakgrund härav torde det vara av vikt att yrkesutbildningsberedningen får sådana direktiv att den snarast kan behandla frågan om en femterminers kursplan för operationsassistenter innefattande fördjupad utbildning i anesthesiologi, arbetsledning och administration, och till vars senare del sjuksköterskor med önskan om utbildning i operationssjukvård kan hänvisas.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att skolöverstyrelsen ges i uppdrag att snarast utarbeta kursplan för anesthesiologi-komplettering för operationsassistenter och

att direktiv till yrkesutbildningsberedningen utfärdas att snarast behandla frågan om en femterminers kursplan för operationsassistenter.

Stockholm den 2 april 1968

Alf Wennerfors (h)
